

مروری بر برخی پویش های فرهنگ سازی راه افتاده در فضای مجازی

فضای مجازی، آدم های واقعی

نگار علیزاده

خبرنگار

این روزها کمی حواس جمع تر به مکالمات روزانه تان دقت داشته باشید و به این فکر کنید چه بخشی از این حرف هایی که می زنید یا می شنوید، برگرفته از اتفاقاتی است که در فضای مجازی رخ داده است؟ تعریف اتفاقی خاص در زندگی فلان بازیگر پر فالوئر، تولد فرزند فرد غریبه ای که به واسطه فضای مجازی برایمان شناخته شده یا حتی انتشار خبری که صحتش هنوز تایید نشده اما در صفحه ای نامعلوم و نامعتبر آن را خوانده ایم. واقعیت این است که این روزها ما به اندازه ای بیشتر از حد معمول در فضای مجازی غرق شده ایم؛ آنقدر که زندگی واقعی مان از مجازی ترین آدم هایی که تا به حال آنها را ندیده و نشناخته ایم متأثر می شود و حتی گاهی تا مرز حال بد هم پیش می رود. برای همین است که به تازگی پویش هایی در همین فضا به راه افتاده است تا از حال بد ماجر را بکاهد و به خوبی هایش بیفزاید؛ پویش هایی که قصد فرهنگ سازی در این فضای بی انتهای مجازی را دارد تا شاید بتواند به اندازه ای هرچند کم، کاری کند که وزنه ترازوی خوبی های این فضا بر اثرات نامطلوبش غلبه داشته باشد.

چشماتو ببند و آنفالو کن

اسم پویش را « آنفالوی صورتی ها» گذاشته اند؛ یعنی آنفالوی همه آنهایی که عکس هایی رنگی و پر زرق و برق از خانه و زندگی شان منتشر می کنند و کسی از پشت صحنه آن عکس خبر ندارد.

آن وقت همان تک عکس از یک پای خوش رنگ در فنجانی چشم نواز و چیدنش روی میزی از تنقلات، کافی است تا حتی یک نفر به خودش بگوید چرا من فرصت چیدن چنین میزی را در آخر شب هایم ندارم؟ چرا فنجان من اینقدر زیبا نیست؟ که اگر برای ثانیه ای، از این مدل چراها به خودتان گفته اید، بدون مکث آن صفحه و آن فرد را از فهرست دنبال کننده های تان خارج کنید که نه تنها هیچ منفعتی برایتان ندارد بلکه در طولانی مدت، آسیب هایی جدی به زندگی تان وارد می کند. در واقع این تنها یک بازی غیر واقعی است که طرف مقابل شروع کرده و شما هم در دامش افتاده اید؛ پس بهترین راه برای شما آنفالو کردنش است. موضوعی که مدتی است در بین اهالی فعال در فضای مجازی به راه افتاده و راه آسایش و بازگشت آرامش به زندگی بسیاری از خانواده ها را در همین یک کلمه می داند: « آنفالو»

قوی باشید و همه کسانی که با ظاهر دورغین و تنها برای منافع شخصی شان، شمارا به تماشای چیزی که نه تنها واقعیت بلکه هیچ سودی هم برای شما ندارد، دعوت می کنند، کنار بگذارید؛ آن وقت است که روی خوش فضای مجازی را خواهید دید.

حالا اگر تصمیم به این کار گرفته اید، بهتر است فهرست صفحاتی را که دنبال می کنید پیش رویتان بگذارید و یک خانه تکانی حسابی بکنید؛ در این میان از افراد مشهوری که به جز غر زدن و البته گاهی فخر فروشی، کار دیگری بلد نیستند هم غافل نشوید.

همراهی به اندازه یک قدم

پویش های خیرخواهانه ای که در فضای مجازی راه افتاده، روی دیگر این فضا است که با پیوستن به آن، می توانیم در کار خیری شریک باشیم که شاید پیش از آن، خودمان هیچ وقت از آن مطلع نمی شدیم.

پویش هایی که در آستانه مناسبت های خاص به راه می افتند و واژه کاملاً مردمی، براننده ترین لغتی است که می شود برای آن به کار برد. البته که شناخت و اطمینان به این برگزارکننده های این پویش هایی که مسائل مالی در آنها نقش دارد را جدی بگیرید که نکند خاطره بدی برایتان بماند و راه خیر و نیکی به رویتان بسته شود.

اما به نظر می رسد که هماهنگی در به سرانجام رساندن رفتاری شایسته در فضای مجازی یا استفاده از این گردهم بودن ها برای خیر رساندن به خانواده ای، جماعتی یا شهر و دیاری در فاصله کیلومتری از ما، می تواند زیباترین اتفاق این روزها فضای مجازی باشد.

پویش «اول همسایه بعد خودت» یکی از همین دست پویش ها است که با در نظر گرفتن احادیث ائمه، رسیدگی به زندگی همسایه ها و حاشیه نشین های شهر تهران را نشانه رفته است.

انتشار عکس کودک ممنوع!

چند نفر از ما علاقه به انتشار عکس مان در حال خمیازه کشیدن دارد؟ همین حس و حالی است که کودکانی که عکس شان در صفحات عمومی والدین شان گذاشته می شود، در سال های بزرگسالی تجربه خواهند کرد. عکس کودکان یک تصویر خصوصی به حساب می آید؛ البته نه برای والدینش بلکه برای خودش و خود اوست که باید در مورد پخش شدن تصویرش در اینترنت تصمیم بگیرد.

بسیاری از آسیب شناسان اجتماعی، انتشار بی رویه عکس کودکان در فضای مجازی آن هم بدون هیچ محدودیتی را نفی و عنوان کودکان کار را برای آن انتخاب می کنند؛ چرا که آنها معتقدند استفاده از کلام شیرین و صورت معصوم کودکان برای بالا بردن تعداد دنبال کننده های صفحه یک فرد، هدفی جز منفعت اقتصادی ندارد. اما فارغ از این چنین موضوعی که بارها و بارها تکرار و درباره آن بحث شده است، این روان شناسان هستند که انتشار عکس های کودکان در فضای بدون نظارت فضای مجازی را نمی پسندند و دلایل قابل قبولی هم برای آن دارند.

از نظر آنها، کودکان تا رسیدن به سن ۱۱-۱۰ سالگی، تعریف دقیقی از مشهور شدن ندارند و نمی دانند مشهور شدن آنها در شبکه های اجتماعی کار درستی است یا نه. در واقع آنها با الگوبرداری از والدین فقط فکر می کنند این کار درستی است والا که والدین شان بد آنها را نمی خواهند.

بدیهی است که کودکان هم مانند بزرگسالان حریم خصوصی دارند و احتمالاً تمایلی برای انتشار زندگی شان در مکان هایی مانند اتاق خواب، مدرسه، مهد کودک، کمد شخصی، میز تحریر و هر آنچه می تواند خصوصیات مکان زندگی اش را برملا کند، نداشته باشد. عکس هایی که ممکن است بعدها کودک با دیدن آن خجالت بکشد یا از این که کسی این عکس را دیده ناراحت شود.

ضمن این که کودک ممکن است احساسات و حالات منفی و مثبت مختلفی را در هر لحظه تجربه کند؛ آیا کسانی که عکس کودک شان را در معرض همه مردم منتشر می کنند، به این فکر می کنند که ممکن است فرزندشان در زمان بزرگسالی از این اقدام ناراحت شود؟

حالا و با در نظر گرفتن چنین موقعیت هایی، بسیاری از افراد به پویش ممنوعیت انتشار عکس کودکان پیوسته اند و به عکس کودکانی که در فضای مجازی به نمایش عموم در آمده اند، اقبال و روی خوش نشان نمی دهند؛ حرکتی که ممکن است به واسطه تبدیل شدنش به یک اعتراض جمعی، منجر به تغییر رفتاری در خانواده این فرزندان شوند تا در رفتارشان تجدید نظر کنند.